

La Inutilitat de les Lleis

Mella, Ricardo

1910

Qui diu llei, diu limitació; qui diu limitació, diu falta de llibertat. Això és axiomàtic.

Els que fien a la reforma de les lleis el millorament de la vida i pretenen per eixe mitjà un augment de llibertat, manquen de lògica o mentixen el que no creuen.

Perquè una llei nova destrüix una altra llei vella. Destruïx, doncs, uns límits vells, però crea altres límits nous. I així, les lleis són sempre trava al lliure desenrotllament de les activitats, de les idees i dels sentiments humans. És, per tant, un error, tan generalitzat com es vulga, però error a la fi, la creença que la llei és la garantia de la llibertat. No, és i serà sempre la seua limitació, que és com dir la seua negació.

«Pot ser —se'ns diu— que la llei no puga donar facultat a qui no posseïx cap; és possible també que obstaculitze en lloc de facilitar les relacions humanes; serà, si es vol, una limitació de la llibertat individual i col·lectiva; però és innegable que només mitjançant bones lleis s'arriba a impedir que els malvats ofenguen i calciguen als bons i que els forts abusen dels febles. La llibertat, sense lleis que la regulen, degenera en llibertinatge. La llei és la garantia de la llibertat».

Amb este comú raonament ens responen tots aquells que en la llei confien la solució del problema del bé i del mal, sense fixar-se que, amb semblant mode de raonar, en lloc de justificar les lleis donen, al contrari, major força a les nostres opinions antilegalistes.

Com podrien els febles imposar la llei als forts? I si no són els febles, sinó els forts, els que estan en condicions d'imposar la llei, no se li dona en eixe cas una arma més als forts contra els febles?

Es parla de persones bones i dolentes; però per ventura, hi ha dos espècies humanes sobre la Terra? Hi ha alguna persona en el món que no haja comés mai una mala acció o qui no haja fet una acció bona? Qui estarà llavors en condicions de poder afirmar: estes són les bones; aquelles les dolentes? Altres persones? Qui ens garantirà la bondat d'eixes suposades persones que estan en tals condicions? Donarem la preferència a les intel·ligents sobre les ignorants? Que la maldat no està generalment en proporció amb la intel·ligència? I d'esta manera, no abusaran les intel·ligents doblement de les ignorants? I si acordem la confecció de les lleis a les ignorants, quina espècie de lleis no eixiran de les seues mans? Encarregueu que les lleis les facen les ingènues i seran burlades per les astutes; establiu que les facen les astutes i llavors seran mal intencionades i en perjudi de les justes.

El problema és sempre el mateix. Són dolents els humans? Sí? Llavors no poden fer les lleis. Són bons? Llavors cap necessitat tenen d'elles.

Notes sobre la traducció i la edició:

- Traducció i edició per La Conquista del Panda.
- Els continguts de la versió catalana de La Biblioteca Anarquista es troben sota llicència CC BY-NC-SA 4.0 per a la seua lliure descàrrega en diferents formats.
- En la mesura que oferim el nostre treball pel bé comú, creiem important crear també formes de col·laboració en la sostenibilitat d'aquest projecte autogestionari i alternatiu. Si t'agrada el nostre treball, considera fer una donació☒.

Mella, Ricardo
La Inutilitat de les Lleis
1910

La Inutilidad de las Leyes

Publicat originalment en «*Acción Libertaria*» número 5, d'octubre de 1910 i en «*Acción Libertaria*»
número 11, d'agost de 1913. Traducció i edició per La Conquista del Panda sota llicències CC
BY-NC-SA 4.0 per a la seua lliure descàrrega en diferent formats:

www.lbibliotecaanarquista.cat